

zpátky. Pak Bily uvidí pod lesklou mokrou blánou obalující hříbě malé přední nožičky a čenich. V tu chvíli se Symfonie s hlubokým zaržáním napřímí a hříbátko vypadne do slámy.

Bily namáhavě dýchá, svírá se jí hrdlo. Hříbátko chvíli leží nehybně jako mrtvé, obalené blánou, která se ve slabém světle lampy jemně leskne. Žije vůbec? pomyslí si Bily vyděšeně. Vtom se nohy hříbátka pohnou a zatřesou se. Symfonie zdvihne hlavu a začne novorozeně očichávat. Potom se opět postaví na nohy a začne mláďátko olizovat. Roztrhne blánu a hříbátko zvedne hlavičku.

Bily ten zázrak sleduje vytřeštěnýmá očima. „Neuvěřitelné,“ zašeptá. „Ještě před chvilkou tu nebylo nic, jen trpící klisna – a teď je tu nádherné, životem kypící mládě. Podívejte se. Pokouší se vstát!“

Se zatajeným dechem pozoruje, jak se hříbátko snaží natáhnout podlamující se zadní nohy, jak se převrací na bok, zkouší to zas a znovu a najednou nečekaně stojí na všech čtyřech, doširoka rozkročené a pořád ještě nejisté, vedle své matky. Jeho huňatý ohon se námahou míhá sem a tam, vlhká srst se vlní v lehkých chumáčcích.

„Je to hřebeček,“ ozve se starý Petersen. „Chlapík, jak má být. Podívej se, jaké má krásné bílé podkolenky.“

„Jako namalované,“ usměje se Bily. „A podívejte se na tu bílou lysinku na hlavě – není elegantní?“ rozplývá se a neví, jestli se má smát, nebo brečet. Cítí se svátečně, trochu jako by si dala šumivé víno. „Nikdy by mě nenapadlo, že Symfonie bude taková dobrá matka. Zdá se, že je do svého malého totálně zamilovaná.“

Ani jeden z nich si nevšimne, když zavrzejí dveře od stáje. Najednou vedle nich stojí pan Tiedjen.

„Zatraceně – tak už je to tady,“ vykřikne překvapeně. „Doktor Dörfler mi zatelefonoval a řekl mi, že se Symfonie rozhodla stát se matkou už dnes v noci.“

„Je to krásný hřebeček, šéfe. Určitě to bude důstojný následník své matky na mezinárodních dostizích.“

Bily se na svého učitele zadívá se zářícíma očima.

„Jsem tak šťastná, že jsem mohla být při tom,“ prohlásí a hlas se jí při tom ještě trochu třese rozrušením. „Bylo to takové... takové... prostě, bylo to neskutečné. Zázrak.“

Chvíli tam ještě všichni tři stojí a beze slova pozorují hříbátko, které zvědavě obskakuje svoji matku.

„Opravdu pěkný chlapík,“ pochválí ho pan Tiedjen.

„A jaký je čilý,“ přidá se Bily. „Vůbec nevypadá na to, že teprve před chvílí přišel na svět. Podívejte se, vůbec se nebojí.“

„Máš už pro náš nový přírůstek nějaké jméno?“

„Musí začínat na S, že ano?“

„Mělo by.“

„No, už jsem o tom přemýšlela dlouho. A našla jsem jméno, které se podle mě perfektně hodí – Sindibád. Mořeplavec Sindibád.“

„Souhlasím,“ řekne pan Tiedjen. „Sindibád – to je jméno pro něj jako dělané.“